

gezet had, was ook zij weer bij den haard komen zitten in haar laag gecapitonneerd leuningstoeltje.

Als had zij in 't geheel niet gehoord, waarover het gesprek liep, begon zij te praten over Siria's zeldzaam slecht geheugen.

„Wat hij maar eenmaal hoort of leest, gaat het eene oor in, het andere weer uit.”

In het voorjaar had hij Anna Karenine gelezen en nu wist hij zich van dezen roman alleen nog maar de hoofdtrekken te herinneren. Hoe was 't mogelijk? Siria merkte daartegen op, dat mevrouw Blank door de buitengewone voortreffelijkheid van haar eigen geheugen — zij kende nog heele brokstukken van het boek woordelijk van buiten — verwend was en nu ontspoon zich een gedachtenwisseling over geheugens, waaraan Blank ijverig deelnam.

Hij was nog erg zenuwachtig. Zijn stem klonk hooger dan anders en hij herhaalde zich telkens, als iemand, die bang is het woord te zullen verliezen, zoodra hij zwijgt.

Toch sneed Siria's vreemdsoortige glimlach eensklaps den draad zijner gedachten door. Hij verstomde, schoon zich niet bewust weer iets verkeerd te hebben gezegd, en de vraag kwam in hem op; wat voor een soort mensch huist er eigenlijk achter dit ondoorgrondelijke gelaat?

Blank had tot nog toe weinig aan menschenkennis gedaan. Theoretisch vergenoegde hij zich met een verdeling van het menschdom in twee rubrieken: de goeden en de slechten, waarbij hij de eerste helft beschouwde als toegerust met alle maatschappelijke deugden, de andere als min of meer daarvan ontbloot en behebt met een Jezuitisch egoïsme. Practisch — vooral tegenover Siria — besefte hij echter, dat er individualiteiten bestaan, die men noch rechts, noch links met zekerheid kan onderbrengen.

Niettegenstaande al de praatjes, die hij omtrent den jongen luitenant gehoord en onthouden had, bleef deze hem een levend raadsel. Hij wist, dat Siria's moeder bij zijn geboorte overleden was, dat zijn vader — een gepensioneerde kolonel van de infanterie — ergens in Brabant stilletjes leefde en dat de twee heeren het nooit met elkander hadden kunnen vinden. De reputatie van den jongen officier luidde: tamelijk los van zeden, weinig eierzuchtig, middelmatig militair, iemand met wien men moet oppassen; maar zeer beschaafd, algemeen goed ontwikkeld, zelfs geestig, en bij de dames uitstekend aangeschreven.

Nu was 't voor Blank onverklaarbaar, hoe iemand los van zeden kan zijn, wanneer hij in den Haag leven moet van een luitenantstractementje en bovendien veel uitgaan, wat immers noodzakelijk is om met dames in aanraking te komen, laat staan hoog bij haar te zijn aangeschreven. Nochtans ontveinsde hij zich niet, ten gevolge van zijn aan de studie gewijde, ondervindingsarme jeugd, buiten staat te zijn het veel bewogen bestaan van een uitgaand en pretlievend jongmensch te beoordeelen. Van Siria's algemeene ontwikkeling was hij overtuigd; maar hoe daarmee te rijmen zijn middelmatigheid als militair? Waren die uniformdragere dan voor 't meerendeel geen